

De profetische traditie en de uitdagingen – deel II

In de derde eeuw na de Hijra kwam de moslimwereld in aanraking met uitheemse wetenschappen en literatuur, zoals die van de Grieken, Perzen en Indiërs. Hierdoor werden sommige moslimintellectuelen beïnvloed door de filosofische methodologieën en denkwijzen. Onder deze invloed verworpen ze authentieke overleveringen afkomstig van de geliefde profeet en verdraaiden ze de vaststaande feiten van de islam puur uit materialistisch-rationele en filosofische overwegingen. Prominente geleerden zoals Ibn Qutayba en Ahmad ibn Hambal (moge Allah tevreden zij met hen) waarschuwden hun tijdgenoten tegen deze kwalijke invloed. Ahmad ibn Hambal, in het bijzonder, werkte eraan om een gezonde basis te leggen voor de islamitische denkwijze. Moest een moslim denken en begrijpen volgens de methodologie en grondbeginselen van de islam of volgens die van Aristoteles, Plato en de anderen? In dat tijdperk gaven de islamgeleerden bevredigende en weerleggende antwoorden op dit soort vragen.

Begin twintigste eeuw, misschien zelfs decennia eerder, ontstond een soortgelijke wrijving nogmaals, zoals men zei: “De bittere lessen uit het verleden moeten voortdurend opnieuw worden geleerd.” Dit was precies het geval voor de moslimwereld. Het imperialisme en de kolonisatie van islamitische gebieden en als gevolg daarvan het cultuurimperialisme waren de factoren die een belangrijke rol speelden, en nog steeds spelen, in de ideologische strijd tussen de moslims en hun vijanden. Het belangrijkste operationeveld van deze ideologische strijd was de hadithwetenschappen door twijfels op te wekken over de overlevering van de *aḥādīth*. De militanten van dit front waren voornamelijk Joodse oriëntalisten, zoals Ignaz Goldziher. Het ergste is dat vele moslimintellectuelen geïnspireerd raakten door deze oriëntalisten en de vaandeldragers werden van de valsheid in de naam van de islam. Deze figuren zijn tot op de dag van vandaag overal in de wereld aanwezig met een academische titel en een hoop wetenschappelijk onderzoek en publicaties op het gebied van diverse islamitische wetenschappen: De wolven in schapenvacht! Het zijn ook deze zogenaamde islamgeleerden die de grootste schade hebben toegebracht aan de moslimwereld, zoals men zei: “Het bos zou niet gekapt kunnen worden zolang één van de bomen geen handvat werd voor de bijl.” De moslimwereld zou niet ten gronde gericht kunnen worden zolang er geen *fifth column* zou zijn die de politiek-militaire outsiders secondeerde.

Niettegenstaande de interne en externe aanvallen, kwamen strijdvaardige krijgers op voor de islam. Deze Mohammedaanse geleerden verdedigden de islam door de waarheid te schrijven en te preken aan de moslims, ook al ging dit ten koste van hun eigendom, vrijheid of leven. Ze namen het principe: “De aanval is de beste verdediging” als uitgangspunt en ontkrachtten alle bezwaren en valse beweringen. Deze ongegronde bezwaren en valse beweringen kunnen als volgt samengevat worden:

1. De aanvaarding van de *ahādīth* wordt louter op basis van de overleveraarsketen gedaan zonder de inhoud van de *hadīth* kritisch te bestuderen, ook al bevat de *hadīth* absurditeiten die op leugens duiden.
2. Er is een duidelijke tegenstrijdigheid te observeren tussen diverse *ahādīth*.
3. De deskundigen van de hadithwetenschappen hielden zich niet aan de regels die ze zelf hadden geformuleerd.

Deze beweringen kunnen niet eens als ‘twijfel’ beschouwd worden, omdat ze gebaseerd zijn op een oppervlakkige benadering en waardeloze fantasieën. Bovendien kan ik me hier niet inhouden om de volgende vraag te stellen: “Zijn deze beweringen daadwerkelijk gesteld, omdat Goldziher en zijn bondgenoten de hadithwetenschappen niet begrepen en onvoldoende hadden bestudeerd of omdat ze de onwetendheid en onachtzaamheid van de moslimleek wilden misbruiken om hun zielen te winnen?”

Het is hier noemenswaardig om nogmaals de accuratesse van de geleerden en de significantie van kennisverschaffende bewijzen in de islam aan te halen. Dit zijn twee belangrijke factoren in het onderzoek van een islamgeleerde. Toen er werd gevraagd aan een prominente islamgeleerde waar hij van genoot, antwoordde hij: “Bij de verzwakking van een twijfel door onthulling en bij het aanwassen van een bewijs door opheldering.” De studie en onderzoeken van de vroege en late islamgeleerden werden altijd uitgevoerd in het licht van de volgende *hadīth* welke met massatransmissie is overgeleverd: “Moge Allah het gezicht van de persoon laten glinsteren die van ons een *hadīth* hoorde en dit verkondigde zoals hij het hoorde.” Dit vereist een zorgvuldige omgang met de overlevering van berichten die toegeschreven worden aan de geliefde profeet. Daarom hebben de islamgeleerden zelfs diverse disciplines

ontwikkeld binnen de hadithwetenschappen waarin de naam van een overleveraar correct wordt geregistreerd. Toen de vocalisatie en trema's nog niet volledig gangbaar waren in het Arabisch schrift, kon het lastig zijn om namen met identieke schrijfwijze correct uit te spreken en te onderscheiden van elkaar. Daarvoor werd er zelfs een systeem ontwikkeld. De geleerden dachten aan elk detail om in aanmerking te kunnen komen voor de bovengenoemde *ḥadīth*.

Weerlegging van de eerste bewering

1. Zelfs een beginner in de hadithwetenschappen begrijpt dat deze bewering ongegrond is. In *muṣṭalah al-ḥadīth* zien we bij de definitie van *ṣaḥīḥ* en *ḥasen* dat ze moeten voldoen aan twee fundamentele voorwaarden: gevrijwaard zijn van (1) *shudhūz* en (2) *'illa*. Beide voorwaarden hebben weer betrekking op twee zaken: (1) de overleveraarsketen en (2) de tekst van de overlevering. Zelfs beginners in de hadithwetenschappen weten dit. Hoe kan men nog beweren dat de hadithgeleerden geen tekstkritiek hebben uitgevoerd op de overleveringen?
2. Een tweede punt is dat januskoppen, zoals Goldziher, over het hoofd hebben gezien dat hun valse bewering zo oppervlakkig is dat het slechts met de definitie van deze wetenschap weerlegd kan worden. Deze wetenschap wordt namelijk als volgt gedefinieerd: "Studie van regels waarmee de toestand van zowel de keten als de tekst wordt achterhaald qua aanvaarding en afwijzing." Deze wetenschap houdt zich dus niet alleen bezig met de keten, zoals de januskoppen valselijk beweren, maar ook met de tekst van de overlevering. Kan iemand die alleen al de definitie van deze wetenschap kent nog deze bewering doen?
3. Onder de hadithgeleerden is er een indiscutabel principe: "Soms is de keten authentiek, maar dan is de tekst niet authentiek door een *shudhūz* of *'illa*. Soms is de tekst authentiek, maar dan is de keten niet authentiek door aanduidingen via andere wegen." Dit principe is heel bekend in de hadithwetenschappen en demonstreert hoe voorzichtig de hadithgeleerden zijn in de omgang met zowel de keten als de tekst van een bepaalde overlevering.
4. Er is een onlosmakelijk verband tussen de ketenkritiek en de tekstkritiek. De uitvoerige bestudering van de overleveraar vereist tegelijkertijd een kritisch onderzoek

naar de overleveringen van deze overleveraar waarbij zijn overleveringen worden getoetst aan reeds goedgekeurde en authentieke overleveringen van betrouwbare overleveraars. De afwijzing van de overleveraar impliceert de afwijzing van zijn overlevering. De bestudering van de overleveraarsketen heeft dus directe gevolgen voor de bestudering van de tekst van de overlevering. Dat is ook de reden dat hadithgeleerden over een afgewezen overleveraar bijvoorbeeld zeggen: “hij verhaalt onjuiste overleveringen” of “zijn berichten zijn fragiel”.

De andere twee beweringen worden in deel III en IV weerlegd...

